

ВИКТОР ПЕЛЕВИН
ХОТЕЛЪТ НА ХУБАВИТЕ
ВЪПЛЪЩЕНИЯ
КОЛЕДЕН РАЗКАЗ

Превод от руски: Магдалена Куцарова, 2013

chitanka.info

— Да бъдеш или да не бъдеш?

Изглежда, трябваше да отговори — макар че нямаше особено желание.

— Ами да бъда...

Нещо се промени и наоколо стана тъмно. По-точно, стана ясно, че наоколо е тъмно, а как е било преди, вече трудно можеше да си спомни.

— Това е правилният избор. Добре дошла в Битието.

— Ти кой си?

— Ангелът на новия живот.

— А аз коя съм?

— Ти си моята прекрасна дама.

— Коя, коя?

Ангелът се засмя.

— Ти си Маша. Това е името ти в човешкото ти раждане. То още предстои, но ти отсега можеш да мислиш и да чувстваш като хората. В състояние си с моя помощ да разбираш думите и да ги сглобяваш в мисли. После, когато се родиш, ще се научиш да правиш това сама.

Маша известно време възприемаше факта, че сега е Маша и може да мисли като хората, но това не предизвика у нея особено ярки или интересни емоции. Затова тя насочи вниманието си към ангела. За него вече можеше да направи някои изводи.

Първо, той беше невидим. Второ, не ставаше ясно къде се намира — или беше едновременно от всички страни, или се криеше някъде. Трето, ангелът говореше.

Маша имаше чувството, че я замерят с меки балончета — това бяха насочените към нея думи. Те се удряха в нея и избухваха като смислови облаци, които тя по някакъв начин разбираше. Оказа се, че и тя може да хвърля такива балончета — и те несъмнено стигаха до целта, защото ангелът ѝ отговаряше.

— Да станеш човек хубаво ли е? — попита Маша.

— Зависи какъв — отвърна ангелът.

— Такъв, какъвто ще стана аз.

— Според земните понятия е прекрасно. За такова раждане биха си мечтали почти всички хора. Ти ще се родиш като дъщеря на много богат човек. Ето, виж...

И към това, което чувстваше Маша, ангелът прибави ново преживяване.

Тя попадна в сфера с разноцветни пламъчета. Те бяха различни — от ситни, едва видими за окото точки до сливащи се едно с друго петна ярка светлина. Достатъчно беше да обърне внимание на някое пламъче — и то започваше да я притегля към себе си.

Маша се опита да разгледа една мъждива зелена звездичка. Веднага ѝ се стори, че се носи нанякъде — и там като че ли имаше дълги тропически листа, гореща гора и кафява, цялата в дъждовни мехури, река с дълга бяла лодка, — но тя не успя да разгледа нищо както трябва, защото ангелът я издърпа обратно.

— Какви са тези пламъчета? — попита Маша.

— Това е карта на завистта — каза ангелът. — Тук са нещата, на които в дадения момент хората завидват най-много. Може да се каже, че тук са показани най-желаните и съблазнителните от човешка гледна точка маршрути на съдбата, които започват в тази минута. Колкото по-ярко е пламъчето, толкова по-силна е всеобщата завист.

— А защо цветовете са различни?

— Дълго е за обяснение — отговори ангелът. — Но ти си натам.

Маша видя ослепителен пламък, поръбен с розово. Той сияеше толкова ярко, че даже ѝ беше трудно да различи другите край него.

— Къде ще живея?

— В Русия.

Думата „Русия“ имаше смисъл и той беше доста обемист.

— Ти ще бъдеш най-красивата жителка на тази страна продължи ангелът — и много светли умове заедно с мен ще те нарекат тяхна прекрасна дама.

— А къде точно в Русия трябва да се родя?

— В Лос Анджелис — отговори ангелът.

Това име също имаше смисъл, но то не съвпаднаше много със смисъла на първото.

— Защо? — учуди се Маша.

— Сега пред теб се разкрива общочовешкият опит. Ако зададеш този въпрос на себе си, смисловите елементи сами ще се съединят в отговор.

Тя не повярва, че може да разбере самостоятелно такава сложнотия, но реши да опита и се замисли.

И изведнъж стана нещо невероятно — в ума ѝ от всички страни нахлуха десетки разноцветни думи, понесоха се към една точка и се слепиха в пъстра буца. Маша тутакси разбра, че отговорът ѝ е известен.

— Наистина знам — каза тя учудена. — Да... Ония руснаци, дето са ги направили собственици на Русия, за да я вдигнат от прахта и да я въведат в семейството на цивилизованите народи, те... Те обикновено раждат по чужбините, та децата им да не трябва цял живот да живеят с някакъв пиклив паспорт в тая шибана страна!

— Примерно — отбеляза ангелът. — Само че не бива да се изразяваш така, все пак ти си бъдеща дама.

— Значи ще отидем в Лос Анджелис?

— До Лос Анджелис има още цели девет месеца — отговори ангелът. — Твоят живот ще започне на друго място.

— Къде?

— Там, където са сега татко ти и майка ти.

— А ние как ще стигнем дотам?

— Лесно и бързо — каза ангелът. — Гледай внимателно звездата си и всичко само ще стане.

Маша се втрени в искрящата светлинка и отново усети как се понася нанякъде, но този път ангелът не тръгна да я дърпа назад.

Скоро тя различи пред себе си снежен склон с тук-там стърчащи ели, издигащи се в небето синьо-бели планини и странни метални стълбове с нещо като висящи на тях велосипеди. Маша се замисли за предназначението им и отново забеляза как в съзнанието ѝ се слепват разноцветни думи, и ѝ стана ясно, че това не са велосипеди, а двойните колела на ски лифтове, през които се превърта стоманено въже.

После видя много голяма дървена къща с блестящи стъклени плоскости в стените и синкав сняг на покрива. По балконите му имаше шезлонги, на които лежаха леко облечени хора със слънчеви очила.

Маша си помисли, че ще ѝ бъде интересно да влезе в тази къща, и веднага разбра, че е вече съвсем наблизко: за да се придвижи дотам, трябва само да го поиска.

Заснежената сграда се озова точно отдолу, а после ангелът я хвана и заедно скочиха в един комин, който димеше на покрива. Те минаха по димния стълб, в който проблясваха жълти искри,

прескочиха пламтящия в камината огън и се озоваха в огромна стая — висока колкото цели два етажа, с прозорец на цялата стена.

Тогава изведнъж стана ясно, че и ангелът, и Маша са всъщност много мънички. Тя го разбра, когато ангелът я повлече през цялата стая, отърка я в пъстрата вълна на килима, стрелна се нагоре по стената и се гмурна заедно с нея в украсена с дърворезба ниша.

В нишата имаше статуетка на дебнеща хищна котка. Тя беше с размерите приблизително на въргалящата се до нея бутилка от шампанско — но ангелът и Маша се изхитриха и се промъкнаха под корема на металното животно. До котката имаше кибритена кутия, изправена на тясната си страна — тя беше толкова голяма, че ангелът и Маша без никакво усилие се скриха зад нея.

На етикета на кутията се мъдреше неразбираема рисунка — възел от преплетени лентички като онези, които телевизионните говорители носят на реверите си по случай Световния ден за борба със СПИН. Само че тук лентичките бяха в различни цветове и съчетанието им като че ли напомняше едновременно за всички беди на човечеството. Освен това Маша си помисли, че този възел прилича на някакво недомислие, в което така и не се е получило сливане на множество разноцветни думи.

Отстрани на възела имаше надпис:

РАЗБРАНО — РОСНАНО!^[1]

Надписът се отразяваше в плоското дъно на бутилката от шампанско — и се получаваше сякаш превод от вавилонски, разясняващ скрития в заклинанието смисъл:

ЮНАНСОР — ОНАРБЗАР

Маша предпазливо надникна иззад кутията.

До прозореца, цяла в разноцветни топки, сияеше голяма украсена елха. Далеч в другия край на стаята пламтеше камина, на чиято дървена рамка стоеше същата метална котка като тази до Маша. На стените от двете страни на камината висяха големи парчета плат със странен знак, наподобяващ емблема на японски феодален клан.

Срещу огъня имаше стъклена маса, заобиколена от три страни с кожени дивани. На масата проблясваха монументални кофи с изстудено шампанско, а на диваните с лице един срещу друг седяха двама мъже със сериозен вид.

Седящият вдясно от масата беше висок и слаб, с гъсти рижави мустаци. Облечен беше със синьо сако и бяла риза с червена вратовръзка, които му придаваха някакъв триколовен чиновнически вид — но един поглед към дългия му, подобен на ветропоказател нос стигаше, за да стане ясно, че този човек е обигран и опитен.

Събеседникът му приличаше на запотена кофичка за шампанско — кръгъл и набит, със сребристосив пуловер и жълти скиорски панталони. Той беше брадат, побелял и разчорлен, а на челото му току избиваше пот.

Мъжете ожесточено спореха, като всеки последователно се мъчеше да убеди в нещо другия. Гледката беше живописна.

Отначало говореше този с рижавите мустаци. Той размахваше пред себе си едра червена длан и се накланяше към скиора, от което другият полека се отдръпваше, докато не се опря в облегалката на дивана. Тогава вътре в него като че ли щракна някакъв превключвател — и той започна да се разгъва, да крещи на мустакатия и да сочи с палец към тавана.

Мустакатият започна бавно да се накланя назад, да се мръщи и да негодува, докато не хлътна в своя диван — точно както скиорът преди минута. Застина неподвижно в това положение, извади телефон и се обади. След като бързо изясни нещо, той пак започна да настъпва към скиора и с удвоен плам да го убеждава. Скиорът пак тръгна назад.

Маша се сети на какво прилича това. Спорещите се движеха точно като два мечока на пръчка: те като че ли режеха с невидим трион нещо на масата — със запъвания, тромаво и несръчно, но толкова всеотдайно, че не можеше да има никакви съмнения в успеха на начинанието. Маша остана запленена от този седящ балет и изпита известна досада, когато събеседниците най-после се разбраха, стиснаха си ръцете и отвориха бутилка шампанско.

— Това мама и татко ли са? — попита тя.

— Много смешно — отговори безизразно ангелът. — Това е татко. Мама ще дойде по-късно.

— А кой от тях е татко?

— Сети се сама.

Маша погледна изпитателно спорещите.

Сега те се усмихваха един на друг като най-верни приятели — каквито, досети се тя, спокойно можеха да бъдат въпреки всичката

агресивност, показана по време на рязането с трион.

Скиорът подхвърли тапата от шампанско в дланта си и я хвърли в камината, произнесе някакво дълго изречение и двамата събеседници избухнаха в смях. Те дълго се смяха, а после мустакатият допря телефон до ухото си, изкомандва нещо по него и намигна на скиора. Последният вдигна чашата си с шампанско и двамата се чукнаха.

Едва сега Маша осъзна, че не е чула нищо — нито от това, за което бяха спорили, нито от казаното по телефона.

— Защо нищо не чувам? — попита тя.

— Не ти трябва да чуваш. Не сме дошли тук да подслушваме чужди разговори.

— А какво каза дебелият, че толкова се смяха?

— Каза — отвърна ангелът, — че всъщност вече отдавна са построили Силиконова долина а ла рус — това е Рубльовка, защото тамошните наложници са със силиконови гърди. И тя произвежда много търсен продукт — схеми, само че не микро, а малко по-други. Затова може да се направи сериозна икономия на бюджетни средства.

Маша вече не страдаше, че не е чула разговора.

Двамата край камината пиха още шампанско, а после в стаята се появиха момичета — слаби и красиви, на брой пет или шест единици.

Те изплуваха, строени в редица, от страничната ниша, където имаше маса със сервирана вечеря (явно входът в огромната стая беше някъде зад ъгъла) и веднага се заеха да провеждат нещо като импровизиран шампионат по скачане от кула в басейн. В скачането обаче участваха само лицата им.

Докато седящите на дивана не ги виждаха, девойките бяха нацупено-съсредоточени и сериозни. Но щом попаднаха в ярко осветеното пространство пред камината, те сякаш се оттласкваха от някаква дъска вътре в себе си — и разцъфтяваха с по детски приветлива усмивка, още не докрай преодоляна срамежливост, свенлива и смешна надежда, че някак си всичко ще мине благополучно, — при това по пътя към дивана някои успяваха да направят три пълни мимически завъртания, без да се броят маховете с ръце.

Всичките се приводниха успешно, с изключение на една с червена рокля от блестящ плат. Тя се опита да седне живописно на облегалката, но не предвиди, че тапицерията е мека, загуби равновесие

и с беззвучен писък се стовари направо върху мустакатия. Той реагира състрадателно — разсмя се, остави разплискалата се чаша на масата и настани девойката на коленете си.

— Ама че глупачка — каза Маша.

— Голямото майсторство прилича на неумение — отбеляза ангелът. — Древна китайска мъдрост...

Тя забеляза няколко зловни погледа, които останалите участнички в шампионата хвърлиха на момичето в червено, и разбра, че ангелът е прав.

Девойките седнаха да пият шампанско и весело да бърбят помежду си и със стопаните. На Маша пак ѝ стана обидно, че не чува беседата им.

— А сега за какво говорят? — попита тя.

— Не следя разговора — отговори ангелът.

— Защо? — учуди се Маша.

— Не ми е интересно.

— Тоест изобщо не си наясно какво става?

— Защо — възрази ангелът, — много даже съм наясно. С небесното си зрение аз виждам същината на събитията.

На Маша ѝ стана любопитно.

— А може ли и аз да видя тази същина? — попита тя.

Стори ѝ се, че ангелът се колебае.

— Хайде, моля ти се — каза Маша. — Много, много ми се иска.

— Добре — съгласи се ангелът. — Само че за кратко.

Нещо просветна, стаята се сви и отплува от полезрението ѝ, но тутакси се появи отново, сякаш някой изключи и веднага включи телевизор, който тя гледаше. И Маша разбра, че край нея съвсем не се случва това, което ѝ се струва.

Тя мислеше, че седящите пред нея хора пият шампанско и весело си говорят за нещо. Всъщност те бяха заети да създават причудливи разноцветни облаци, които ги заобикаляха от всички страни и изпълваха цялата стая.

Най-напред Маша видя черен облак, който създаваха заедно скиорът и мустакатият. Облакът изглеждаше невероятно тежък, сякаш отлят от олово, и съединяваше вратовете им в подобие на зловеща испанска яка, поради което в движенията им се наблюдаваше съгласуваност, стигаща до синхронност, забелязана от Маша няколко

минути по-рано. Но за този черен облак знаеха само двамата мъже, чиито глави се губеха в него, а момичетата нямаха и представа за съществуването му.

Те създаваха свое собствено облаче, което ги обединяваше всичките — също доста мрачно, но не толкова сериозно, колкото мъжкия облак: ако той изглеждаше метален, то този на девойките беше направен от нещо като потъмняла каша от грис със стърчащи от нея кафяви шипове, на които се набождаше ту една, ту друга (обикновено това ставаше, когато те се оглеждаха една друга крадешком). И точно както момичетата не знаеха за мъжкото олово, така мъжете не знаеха за облака от развален грис.

И над всичко това в стаята сияеше в преливащи цветове леко, ярко и пременено, хрупкаво и пълно с някакъв вкусен скреж облаче в нежнорозов цвят, което събралите се създаваха заедно — то, досети се Маша, беше техният разговор.

Насядалите по диваните постоянно се отвличаха от това пухкаво розово облаче, за да могат незабелязано да вдъхват живот на оловния облак и на облака от бодлив грис — като някакви безумни стахановци, които по няколко пъти на минута притичват от един цех в друг. При това особената гъстота и проблясването на облаците подсказваха, че в розовия и пухкавия, за който си говорят, никой не вярва, а виж, в оловния и в бодливия, за които мълчат, вярват всички — макар че всъщност не беше много ясно защо им е на събралите се да вярват или да не вярват в облаци, които самите те на място създават.

После Маша забеляза още нещо поразително: всеки от седящите пред камината имаше свой отделен личен облак.

Личните облаци бяха полупрозрачни и бледи, приличаха на сенки и можеха да се видят само при внимателно вглеждане. Тя разбра, че това са тайни мисли, невинаги докрай ясни и на самите им создатели.

Например личните облаци на мъжете бяха сякаш заплашително насочени един срещу друг. Мустакатият като че ли държеше скиора в остри щипци с намерението след време да ги стисне и да му прекърши врата, а скиорът сгъстяваше над главата му нещо като огромен чук, който трябваше неочаквано да му размаже главата. Събеседниците обаче все забравяха за работата си и тогава личните им облаци

започваха да придобиват формата на момичетата, които седяха до тях — само че в много неприлични пози.

Личните облаци на момичетата бяха по-бледи и по-простички. Те приличаха най-вече на разтичащи се птичи курешки с тъмна завъртулка по средата.

Изведнъж Маша с учудване откри, че знае за какво си мислят момичетата.

Една искаше да пийне сладък орехов ликьор, който много обичаше, но се притесняваше да си поръча. Друга (непохватната с червената рокля) размишляваше как да накара мустакатия, на чиито колене седеше, да ѝ купи пръстена, който си беше харесала в едно магазинче за бижута. Трета отмяташе лепенорусия си бретон от челото и обмисляше как да скрие уродливата бенка между краката си, когато дойде моментът „X“.

Маша се засрами от това, че следи чуждите мисли, които с всяка секунда разбираше все по-добре. Тя насочи вниманието си към розовото облаци на разговора — и чу дрезгав мъжки глас:

— Още шампанско?

Значи с помощта на ангелското зрение можеше и да чува.

Изведнъж разноцветните облаци изчезнаха. Маша разбра, че вижда събралите се по същия начин като преди — без никакъв звук и смисъл: пред нея седеше просто една весела компания, която разпускате и пиеше пред камината.

— Какво стана? — попита тя.

— Стига толкова — каза ангелът. — Все пак сме дошли тук по работа. Ако продължаваш да ги следиш, ще изпаднеш в нездрава възбуда и ще забравиш всичко.

— А какво трябва да помня?

— Скоро ще се отвори каналът на въплъщението. Ще ти се наложи да тръгнеш на път.

— Удобно нещо е небесното зрение — каза Маша.

— Само така изглежда — отговори ангелът. — Без него светът е много по-хубав и интересен. И изглежда къде-къде по-чист.

— А как работи това зрение? — попита тя.

— То вижда създадените от думи мисли — каза ангелът. — Хайде, стига, да не се отвличаме повече.

Маша видя, че мустакатият вече е станал от дивана и води момичето с червената рокля към стълбището за втория етаж, което се намираше до огромния прозорец.

Когато двамата се изгубиха от поглед, тя съжали, че не може повече да използва небесното зрение. Искаше да разбере какво е станало с оловния облак, съединяващ двамата мъже — дали се е разкъсал на две отделни буци, или се е разтегнал до втория етаж. Но беше късно да пита. Ангелът каза:

— Приготви се!

Пред нея се появи подобие на светец обръч. Маша надникна в него и видя дълъг розов коридор, в дъното на който нещо проблясваше загадъчно и нежно.

— Ти си натам — каза ангелът. — Щом влезеш вътре, аз ще помогна на родителите ти да завършат твоето създаване.

— А ще боли ли?

— Не. Отначало все едно заспиваш. И изплуваш вече в Лос Анджелис.

И изведнъж съвсем неочаквано за себе си Маша каза:

— Не искам.

— Защо? — попита ангелът изненадан.

Тя се поколеба.

— Не знам. Нещо ми е тъжно и ме е страх. И изобщо не ми се тръгва от тук...

— Може би — недоверчиво каза той — в теб са успели да се зародят желаниа, които те задържат на това място?

Маша тутакси се вкопчи в изникналата възможност.

— Да — каза тя. — Искам да разбера какво е станало с онзи черен оловен облак.

— Какъв облак?

— Когато гледах с небесното зрение, тези двама мъже имаха обща яка от олово. И сега ми е ужасно интересно какво е станало с нея, след като те се разделиха и са на различни етажи.

— Нямаме време — каза ангелът. — Никакво.

— Иначе никъде няма да отида — упорито заяви Маша. Дай да погледна.

— Е, какво пък — отвърна той. — Както искаш...

Стаята изчезна, после пак изникна и Маша разбра, че отново вижда света с небесното зрение.

Всичко изглеждаше почти както преди: главите на момичетата тънеха в бодливата каша от грис, а над масата пърхаше хрупкавото облаче на разговора, крайно непостоянно поради това, че никой не вярва в него. Имаше обаче една промяна, която Маша забеляза едва след няколко секунди.

Оловната буца на врата на скиора не се беше разделила на две и не бе променила формата си — тя изглеждаше точно както преди. Но вместо мустакатия сега в нея беше уловено бледото му копие, което много приличаше на труп. Около него се полюшваха мислите на скиора — в по-голямата си част непристойни ксерокопия на момичетата, които все така седяха край него. Ксерокопията бяха прозрачнобледи и наподобяваха души на удавници.

Маша поиска да види мустакатия. Каза си, че небесното зрение е напълно в състояние да прониква през тавана и стените, и вдигна поглед.

Така беше.

Момичето с червената рокля (сега вдигната чак до плещите) и мустакатият (без гащи, но все още по сако, изпод което се подаваше вратовръзката, непристойно подскачаща при всеки тласък на бедрата) се намираха точно над главата ѝ. На врата на мъжа висеше огромна испанска яка със заседнало в нея восъчно копие на скиора, което като махало се вдигаше и падаше в такт с процеса.

После мустакатият наби спирачки, надвеси се над опасната кост на приятелката си и започна да прави нещо неразбираемо.

— Край — каза ангелът, — изтърва щастието си...

Маша сведе поглед и разбра какво е натъжило събеседника ѝ: на мястото на блещукащия розов коридор се беше появил кръг, тъмнокафяв на цвят, за който от пръв поглед ставаше ясно, че изобщо наникъде не води.

А после, преди даже да е проумяла защо го прави, тя се вгледа в дъното на бутилката от шампанско — сякаш за да види отражението си.

Не видя себе си.

Затова пък видя скрилия се в нишата ангел.

Той рязко се дръпна встрани в опит да се измъкне от лъча на вниманието ѝ, но вече беше късно — погледът на Маша го беше приковал на мястото му.

— Това ти ли си?

Ангелът все още се дърпаше, но тя разбра, че спътникът ѝ вече не може да се измъкне — отразен, той беше изгубил магическата си сила, както бе станало преди с надписа на кибритената кутия. След като го беше хванала в лъча на вниманието си, Маша го държеше пред себе си здраво, сякаш с магнит.

— Това ти ли си? — повтори тя.

— Да — отвърна ангелът.

— А защо досега не съм те виждала? Такъв?

— Защото — каза той — такъв можеш да ме видиш само с помощта на собственото ми зрение.

Макар че ангелът вече не можеше по никакъв начин да се изплъзне от погледа ѝ, изведнъж околният свят стана неочаквано непостоянен. Колкото повече Маша гледаше ангела, толкова повече избледняваше хотелската стая и скоро пред очите ѝ остана само плуващата в синия мрак крилата фигура.

Младото лице на ангела спокойно можеше да бъде и мъжко, и женско. Златните коси на главата му бяха прибрани в някакво подобие на полумесец и в единия му край нещо блестеше в преливащи цветове — това вероятно можеше да се нарече и рога, ако тази дума беше уместна по отношение на един ангел. Неземният оттенък на кожата му показваше, че той е свикнал да гледа слънцето от пространства, съвсем различни от тези на хората. Четирите му ръце, чиито пръсти от време на време застиваха в непостижими мудри, се движеха с такава лекота, че приличаха на криле.

Впрочем ангелът имаше и криле. И освен това, колкото и странно да беше, имаше опашка с някакво искрящо украшение на края — но общочовешкият опит подсказваше на Маша, че след „Аватар“ това вече не е чак толкова позорно.

— Кой си ти? — попита тя.

— Барклай, Бог руски, зима зла^[2] — отвърна ангелът и се изкиска.

— Не се прави на идиот — каза Маша. — Кой си ти?

Ангелът отвърна лик от нея и тя се ядоса.

— Ако не ми отговориш — закани се момичето, — ще те запечатам в бутилка от шампанско и ще те хвърля в празното пространство. Там никой никога няма да те намери.

Докато казваше това, Маша не беше докрай убедена, че ще може да изпълни заплахата си, но ако се съдеше по реакцията на ангела, тази възможност беше съвсем реална.

— Добре — съгласи се спътникът ѝ, — ще ти отговоря. Но това, което ще кажа, може да не ти хареса.

— Кой си ти? — попита за трети път Маша.

— Аз наистина съм ангел на новия живот — каза той. — Във всеки случай, в сегашния момент. Но имам и други занимания и функции, които са значително по-важни.

— Всъщност ти можеш да минеш и за дявол — заяви Маша. — Особено с тези рога и опашка.

— Жалки човешки клишета. Всичко в облика ми има значение и смисъл.

— И какъв е смисълът например от рогата ти?

— Това не са рога. Това е точно органът, с който те създадох.

— А за какво са ти криле?

— С тях направлявам пространството и времето — каза ангелът. — Освен това с тяхна помощ те карам да мислиш, но в действителност това е едно и също.

— А опашка с помпон? — попита Маша. — И няма нужда да го криеш, виждам го.

— Това не е помпон — отговори ангелът, — а свещено небесно око.

— На теб май всичко ти е небесно и свещено — усъмни се тя, — и зрението, и рогата, и даже опашката.

— Небесно в смисъл, че е противоположно на земното — обясни той. — Земните същества не притежават нищо подобно.

— Значи — продължи Маша — искаш да кажеш, че си ме създал с рогата си?

— Точно така.

— И как си го направил?

— Боя се, че слабият ти ум няма да е в състояние да го разбере — каза ангелът и изведнъж се разсмя с цяло гърло, сякаш току-що

беше пуснал невероятно смешна шега. Смя се много дълго и момичето уплашено видя, че смехът го е преобразил.

Той вече не изглеждаше млад и крехък.

Сега лицето на ангела беше обгорено от звезден пламък, с мощни надвеждни дъги, които преминаваха в два рога, стърчащи на голямо разстояние един от друг, като на единия искреше наниз от скъпоценни мъниста със ситни знаци от неизвестна азбука. Четирите мускулести ръце стискаха непознати атрибути на могъществото му, които приличаха или на погребални знаци на фараон, или на източни оръжия. Зад гърба му потрепваха шест крила — единият чифт беше извит нагоре, другият надолу, а двете средни крила бяха широко и зловещо разперени встрани. На върха на опашката му сияеше неземно око, което гледаше в Маша.

— Защо се смееш така? — попита тя.

— Защото аз съм твоят ум — отговори ангелът. — Спомни си откъде са ти известни думите. Кой те научи да говориш и да мислиш?

Маша не намери отговор.

— Всъщност думите са известни не на теб, а на мен — продължи той. — Нещо повече, в действителност сега аз говоря сам със себе си. Никой човек не може даже да ме погледне по своя воля. А дори да успее, пред него ще се мерне нещо като триъгълна сянка.

— Но аз нали те виждам — каза Маша.

— Само така ти се струва — отговори ангелът. — Всъщност аз видях собственото си отражение в бутилката и се пробудих от свещения транс, в който възнамерявах да създам новото си въплъщение. Но все още не съм дошъл докрай на себе си. Това прилича, ако щеш, на балансиране между съня и наявето. Ето защо сега преживявам това леко умопобъркване, което се проявява в заплахите ти да ме запечаташ в бутилка. И те впрочем са съвсем изпълними — аз мога да направя със себе си много повече от това.

Маша изпита страх. Тя разбра, че нищо не му струва да я преметне.

Ангелът несъмнено виждаше какво става с нея.

— Не се плаши — каза той, — няма да ти сторя нищо лошо. Ако ти е интересно, детенце, задай ми смешните си въпроси. Хайде, защо пък не.

— Кой си ти всъщност?

— Аз имам много различни имена, но нито едно от тях не може да се произнесе на човешки език. Всъщност съм просто ум.

— Чий ум?

— Въпросът е неправилно формулиран — отговори ангелът.

— Умът винаги е нечий — леко неуверено каза Маша.

Той се засмя.

— Ако беше избързала малко, с течение на времето щях да стана твой ум. Сега всичко е по-сложно.

— Не ми говори с гатанки — отсеке Маша. — И без това почти нищо не разбирам.

— Преди малко исках да се родя като жена на име Маша, но в последния момент размислих.

— Защо? — попита тя.

— Защото ти се доповръща. И аз не виждам нищо чудно в това. Да се издигнеш над топка напикани парцали и да заминеш да се раждаш в Лос Анджелис, за да ходиш после с птичи лайна в главата... И да радваш светлите умове, които впиват зъби в наносвета и един в друг... Разбира се, и в това има доза хумор, но доста пъклен. Ето онази зелена звездичка, където имаше река, лодка и лято, е много по-интересна.

— Почакай — каза Маша. — Ако ти мислиш всичките ми мисли, тогава коя съм аз?

— Ти си просто формата, която исках да приема. Но тази възможност е вече пропусната.

— Вярно ли е, че си ме създал с рогата си?

— В известен смисъл — отговори ангелът и се подсмихна.

— И как го правиш?

— Единият ми рог пита другия да бъдеш или да не бъдеш. Когато другият отговори „да бъда“, аз го обличам в името „Маша“ или в някакво друго име. А на първия рог слагам свещените мъниста, от които възниква видимостта на света. После гледам двата рога с небесното око на опашката си — и започвам да вярвам, че Маша гледа света, а не аз — света и Маша. Ако подхвърля навреме това зародило се в мен убеждение в нечия женска матка, тогава се ражда новото ми възплъщение. Това е. Можеш да смяташ, че човешкият живот е просто токов разряд между рогата ми.

— А за какво си ме създал?

— Ти си домът на мечтите ми — каза ангелът. — Жизнено пространство, където мога да мисля до samozабрава.

— И всеки път измисляш целия свят наново?

— Няма нужда да го правя. Той е вече измислен — буквите се сглобяват сами. Стига ми само да създам една фалшива Маша, която да си мисли, че всъщност тя го вижда.

— Какво ще стане с мен сега? — попита Маша.

— Предполагам, че ей сега ще те забравя.

— Но това е жестоко.

— Към кого? Към рогата или към опашката?

— Към мен — каза тя наскърбена.

Ангелът тъжно се усмихна и тръсна глава.

Маша забеляза, че лицето му пак е младо и светло, оръжията са изчезнали от ръцете му, а крилете зад гърба му са станали ослепително бели. Странният златен полумесец над главата му вече не приличаше на рога.

— Знам какво изпитваш — каза той. — Знам, защото самият аз го изпитвам. Но се заблуждаваш, повярвай ми. Това изобщо не е жестоко. Макар че, разбира се, няма смисъл да ти обяснявам.

— Аз ще изчезна — а ти ще останеш ли?

— Не — отговори ангелът. — Просто вече няма да се отразяваме в бутилката.

— И никога повече няма да се срещнем?

Той се усмихна.

— Защо, още много пъти ще се срещаме. Но ще бъдем други — и ти, и аз.

Ангелът разпери всичките си шест крила и заприлича на съсредоточена снежинка с огромни размери.

Маша отново забеляза разноцветните пламъчета наоколо — но вече не искаше да ги гледа. Вниманието ѝ беше привлечено от окото, пламтящо на опашката на ангела. Тя разбра какво ще стане сега и вече наистина изобщо не ѝ се виждаше страшно.

Небесното око се разтвори като огнено цвете. Маша почувства, че се носи към него, както преди се носеше към блещукащите точки на създадената от ангела сфера.

За миг отново видя хотелската стая, където потният скиор танцуваше пред камината с две кикотещи се девойки, и разбра, че се

събужда от сън, който така и не е могла да сънува. Последното, което успя да различи, беше оставена на масата кутия с нарисуван отстрани ананас — Маша си помисли, че сега никога няма да разбере какъв е вкусът на компота вътре. Но там, където се събуждаше, вече не можеше да довърши тази мисъл.

Тя за последен път махна с шестте си крила и престана да бъде първо Маша, после празненството в хотелската стая, после плоското дъно на бутилката, в което се отразяваше ангелът — а после и самият ангел.

Картата на завистта се разсипа на угасващи искри, спряха лифтовете, престана да бълбука шампанското в чашите и помръкнаха топките на елхата. А когато се затвори пламтящото с елмазен огън небесно око, изчезна синьо-черното пространство, в което допреди малко висеше ангелът — и всичко отново стана Това, което винаги е било и ще бъде.

[1] „Роснано“ е руска компания за развитие на нанотехнологии. — Бел.прев. ↑

[2] Цитат от черновата на „Евгений Онегин“ от Александър Пушкин. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.